

Kdy poslouchat své srdce a kdy rozum? Jak se zachovat, aby svými volbami nezpůsobovala bolest ostatním?

A proč se vůbec musí rozhodovat?

Smíšené pocity ve vlastním těle a hluboká propast mezi hlavou a srdcem...

Ztracená a utopená ve smršti názorů na to, co je a není správné, chce nakonec udělat to nejlepší. Pro sebe, nebo pro druhé?

Svázané ruce, těžké okovy rvoucí jí zápěstí do krve, zoufalství v hlase, když se snaží za samu sebe postavit. Za své činy a rozhodnutí se cítí špatně, ale kvůli čemu, komu?

Je to její svědomí, nebo jen cizí projevy nesouhlasu?

Je snad v očích společnosti vyvrhel, když dělá něco, co jí přijde správné, ale nikdo jiný s ní nesouhlasí?

Je ona ta vadná?

Nemá snad tolik empatie co jiní?

Nebo jen... oni nemají dost kuráže na to poslouchat sami sebe?

Nesnaží se být nenápadná, neviditelná, přesto když chce, nikdo ji nevidí.

Má ráda pozornost, společnost. Má ráda být ve středu dění, zapojovat se, přesto když chce, splyne, nevyčnívá... ale občas, občas ji tenhle pocit opuštění zastihne nepřipravenou, sváže a znejistí ji.

Obklopena lidmi, přitom stále sama, cizinka mezi blízkými.

V kůži extroverta zažívá pocit samoty. Pocit, že nezapadá. Nemůže zapadnout.